

undersøge, om der ikke kan være nogen anden Grund, der ligger bagved fra Husejernes Side end dette i sig selv ganske meningsløse, formentlige Børnehad.

Dinesen: Det ærede Medlem for Køge (Alberti) tager meget fejl i sin Omtale af, hvad det er og ikke er, der kunde drage Landboerne til Byen, naar man gaar ind paa et Forslag som det foreliggende. Det giver nemlig ikke alene Anledning til et unaturligt Byggeri, hvilket atter giver forøget Arbejde, men det ned sætter tillige Lejen paa en Maade, der ikke er ganske naturlig. Det har den Følge, at det drager Landboerne til Byen, og det skulle vi efter min Mening ikke hjælpe til. Med Hensyn til hvorvidt Agrarerne have haft den rette Forstaaelse af, hvad vi foretage os herinde, skal jeg sige, at til disse Medborgere har jeg lige saa stor Tillid, som til det ærede Medlem for Køge.

K. M. Klausen: Jeg vil gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Lyngby (Piper). Jeg har fremdraget, hvorledes det var gaaet Byggeforeningen „Frem“ i Lyngby. Den havde maattet ændre Byggeplanen, fordi Sogneraadet ønskede det. Det er ogsaa blevet bekræftet af det ærede Medlem; at Sogneraadet havde ønsket, at det lille Barneværelse, som skulde indrettes ved Siden af Soveværelset, blev strøget. Jeg tror nok, det var efter en temmelig streng Fortolkning af Bygge reglerne i Lyngby — i alt Fald skulde disse Huse have været indrettede akkurat efter samme Plan som Husene i Brøndshøj — og der havde man meget godt kunnet tillade, at de indrettedes saaledes; men det vilde man ikke i Lyngby, og derfor har man ganske sikkert forringet disse Huses Værdi.

Over for det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann) kan jeg ikke egentlig andet end sige, at det forekommer mig, at han og jeg i Realiteten ere fuldkommen enige. Han fremkom med et meget kraftigt Indlæg for, at det vilde være heldigt, om Kommunen greb denne Sag an, og han var stolt af at repræsentere den lille By Holbæk, hvor Kommunen var gaaet i Spidsen for denne Sag, og jeg siger, det er en Ære for Holbæk, at det har taget denne Sag op, og at man dernede har set, at denne Sag bedre løses, naar Kommunen tager den i sin Haand, end naar det skal overlades til private. Naar det ærede Medlem siger, at man behøver ikke at

ændre Loven af 1898, saa vil jeg dertil svare, at Loven af 1898 har paa dette Omraade hidtil været et dødt Bogstav. Der er ingen Kommune, der har villet benytte denne Lov, og selv om der føjes et Par Millioner eller 3 til, tvivler jeg meget om, at det bliver Kommunerne, der faa disse Penge, idet der staaar saa mange private Foreninger ved Siden af, der konkurrere, saa det bliver meget tvivlsomt, om det bliver Kommunerne. Jeg tror netop, at det Forslag, som Socialdemokratiet havde indbragt, var nødvendigt, fordi det kan altid være godt, at Kommunalbestyrelserne kunne ansføres udefra, ved at Folk kunne henvende sig til dem og opfordre dem til at tage Sagen op til Behandling. Saaledes som Sagen staaar nu, har Kommunen ingen Pligt i den Henseende. Det ville de for øvrigt heller ikke faa efter vort Forslag. Der tager den ærede Ordfører fejl, naar han sagde, det var en Pligt, der skulde paalægges, nej det var en Ret, som Beboerne fik, til at henvende sig til Kommunalbestyrelsen, og naar denne da mente, at der var Trang til at opføre saadanne Boliger, kunde den skride dertil. Det er altsaa ikke nogen Pligt, det er overladt til Kommunalbestyrelsens Skøn. Jeg tror, det kan være heldigt i mange Tilfælde, at Kommunalbestyrelsen kan faa en Opfordring fra Beboerne til at sætte sig i Bevægelse for at faa gennemført denne Sag.

Efter at vi have hørt den ærede Minister udtale sig, er der ikke stort Haab om at faa denne Lov gennemført i hvert Fald ikke i den Skikkelse, hvori den nu foreligger. Den ærede Minister kunde ikke forstaa, at det var Statens Sag at tage sig af dette. Jeg synes tværtimod, at Staten har Pligt til at tage sig af alle Spørgsmaal i vort Samfund, og da Boligspørgsmaalet er et af de største og vigtigste Spørgsmaal, har Staten ikke Ret at sige: Dette er mig uvedkommende.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Ordfører. Jeg havde udtalt en Beklagelse over, at dette Forslag har været syltet hen i fire Maaneder, og saa siger den ærede Ordfører, at det er min Skyld. Jeg synes den ærede Ordfører gør sig alt for lille og ubetydelig, naar han siger det om mig, der staaar som en Mand i Finansudvalget. Den ærede Ordfører tilhører Fler-tallet baade i denne Sal og i Finansudvalget, men han skulde staa saadan under Piskan fra min Side, at han ikke tør røre sig for at fremme en Sag, før jeg giver ham Lov dertil? Nej, det er at vende alt